

Защо трѣбва да искаме? Има единъ законъ, който казва, че трѣбва да се стремимъ къмъ напредѣкъ.

Христосъ казва, че, ако житното зърно, паднало на земята, не умре, остава само на този свѣтъ. Какво нѣщо е самотията въ живота? Самотията е най-тежкото страдание, което може да изпита човѣкъ. Да се размножавашъ — това е смисълътъ на живота. Всички страдания въ свѣта произлизатъ отъ това, че хората искатъ да живѣятъ сами за себе си. Всѣкога зло се ражда отъ това желание да бждемъ сами и да станемъ центъръ на свѣта. А въ божественитѣ закони това нѣщо е немислимо. Нашитѣ мисли и желанія прѣтърпѣватъ крахове, защото ние ги градимъ на пѣськъ. Въ свѣта можемъ да бждемъ щастливи, тъкмо когато живѣемъ за Господа. И трѣбва да живѣемъ за Него. Обяснението на това нѣщо намираме и въ самата природа. Когато слънцето изгрѣва сутринъ, то изгрѣва за всички, защото то всички обича; то е внимателно къмъ всички сжщества, отъ най-низшитѣ до най-висшитѣ, и затова всички отправятъ очи къмъ него. Отъ тамъ иде тази енергия, която ви възкрѣсява и въздига. Но казва ли ни слънцето, че трѣбва да влѣземъ въ него? То ни казва да се възползуваме само отъ благата, които ни дава, и, както то озарява свѣта, така и ние трѣбва да прѣскаме свѣтлина, просвѣщение на окръжаващитѣ насъ. Въ нашия умъ има нѣкои прѣвратни понятия, които произлизатъ отъ нашия индивидуаленъ животъ. Напр., ако влѣзете въ една къща, въ която има само единъ прозорець, а има посѣтители 20 — 30 души, вие ще имъ кажете: „Вие нѣмате право, азъ само искамъ да гледамъ“, и, когато вие гледате слънцето,